

«ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΦΤΑΙΜΕ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΘΕΟΙ»

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Και οι πολλοί ούτε από τυραννίδα, εάν τους δινόταν (χαρίζονταν), θα τραβούσαν το χέρι τους (θα απείχαν) ούτε από στρατηγία, ούτε από άλλα πολλά, που βλάπτουν περισσότερο παρά ωφελούν όταν (υπάρχουν) πραγματοποιούνται αλλά και θα (προσ)εύχονταν μάλιστα να τους δοθούν αν τύχαινε σε κάποιον να μην υπάρχουν. Άλλες πάλι φορές, αφού περάσει λίγος καιρός (σταματήσουν για λίγο), παλινωδούν (αναιρούν την αρχική άποψη) και απεύχονται όσα ευχήθηκαν την πρώτη φορά. Εγώ λοιπόν αμφιβάλλω μήπως πραγματικά άδικα (μάταια) οι άνθρωποι κατηγορούν τους θεούς, λέγοντας ότι από εκείνους τους έρχονται οι συμφορές. Άλλωστε και οι ίδιοι (οι θεοί) πρέπει να το πούμε (παραδεχτούμε, ομολογήσουμε) υποφέρουν δεινά είτε απ' τις ατασθαλίες τους είτε από τις απερισκεψίες τους, χωρίς να είναι της μοίρας των. Φαίνεται συνεπώς, Αντισθένη, πως ήταν πολύ φρόνιμος εκείνος ο ποιητής που έχοντας κάποιους ανόητους για φίλους του και βλέποντάς τους να πράττουν και να εύχονται εκείνα τα οποία δεν ήταν καθόλου καλά, ενώ έτσι φαίνονταν σ' αυτούς, κατασκεύασε για όλους αυτούς από κοινού την ευχή. «Δία βασιλιά, δίνε τα καλά στους ανθρώπους, είτε τα εύχονται είτε δεν τα εύχονται και διώξε τα κακά ακόμα κι αν τα ζητούν με τις (προσ)ευχές τους».

ἐπέσχον	ἐπίσχω	ἐπίσχοιμι		
ἐπέσχες	ἐπίσχης	ἐπίσχοις	ἐπίσχες	
ἐπέσχε(ν)	ἐπίσχη	ἐπίσχοι	ἐπισχέτω	ἐπισχεῖν
ἐπέσχομεν	ἐπίσχωμεν	ἐπίσχοιμεν		
ἐπέσχετε	ἐπίσχητε	ἐπίσχοιτε	ἐπίσχετε	
ἐπέσχον	ἐπίσχωσι (ν)	ἐπίσχοιεν	ἐπισχέτωσαν / ἐπισχόντων	

- εἰ διδοῖτο τυραννίς, οὐτ' ἂν ἀπόσχοιντο / απλή σκέψη
- ἐάν παρῶσιν, βλάπτει (χρονικοῦποθετική) / αόριστη επαν σε παρόν και μέλλον
- εἰ τῷ μή τυγχάνει παρόντα, ἂν εὕξαιντο / πραγματικό
- ἂν εὕξωνται, παλινωδοῦσιν (αναφορικοῦποθετική) Αορ. Επαν. Παρ. μελ.
- ἐάν εὕχωνται, δίδου (χρονικοῦποθετική)/ προσδοκώμενο (με βάση το νόημα ΑΕΠΜ)